

prima instanță - (Judecătoria Rîșcani, mun. Chișinău) A. Miron
instanța de apel - (Curtea de Apel Chișinău) I. Cimpoi, I. Secrieru, L. Popova

ÎNCHEIERE

24 mai 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului,
judecători

Galina Stratulat
Maria Ghervas
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Alexei Șrubcenco,
în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Companiei de Asigurări
„Donaris Vienna Insurance Group” Societate pe Acțiuni împotriva lui Alexei Șrubcenco
cu privire la încasarea sumei și compensarea cheltuielilor de judecată,
împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 14 februarie 2017, prin care a fost
respins apelul declarat de Alexei Șrubcenco și menținută hotărârea Judecătoriei Rîșcani,
municipiul Chișinău din 25 februarie 2015,

c o n s t a t ă:

La 28 august 2013 SAR „Donaris Group” SA (în prezent CA „Donaris Vienna Insurance Group” SA) a înaintat cerere de chemare în judecată împotriva lui Alexei Șrubcenco, prin care a solicitat încasarea sumei de 1 834,56 lei, a taxei de stat în mărime de 270 lei și a cheltuielilor de asistență juridică.

În motivarea acțiunii a indicat că la 28 decembrie 2009 între SAR „Donaris Group” SA în calitate de asigurător și Mihail Pîrnău în calitate de asigurat, a fost încheiat contractul de asigurare facultativă a mijloacelor de transport AUTO-CASCO nr. CSK 2009-04-0431, prin care s-a asigurat automobilul de model „Lifan LF 7130”, cu numărul de înmatriculare COR 435, contra mai multor riscuri, inclusiv și riscul contra prejudiciilor ca rezultat al accidentelor de circulație.

Sușține că la 06 noiembrie 2010 în mun. Chișinău, str. Kiev a avut loc accidentul rutier cu implicarea automobilului de model „BYD F3” cu numărul de înmatriculare CNJ 116 condus de către Alexei Șrubcenco și a automobilului de model „Lifan LF 7130” cu numărul de înmatriculare COR 435 condus de Mihail Pîrnău.

Vinovat de producerea accidentului a fost recunoscut șoferul automobilului de model „BYD F3” cu numărul de înmatriculare CNJ 116, Alexei Șrubcenco, care deținea poliță de asigurare obligatorie de răspundere civilă auto eliberată de CA „Asito” SA (seria AA nr. 0165399 din 16 iunie 2010).

Menționează că părțile implicate în accidentul de circulație au declarat cazul accidentului la companiile de asigurări cu care aveau întocmite contracte de asigurare și, în rezultat, SAR „Donaris Group” SA a deschis dosarul de daune nr. 2311/10 din 08 noiembrie 2010, a supus examinării automobilul de model „Lifan LF 7130”, cu numărul

de înmatriculare COR 435, și a întocmit procesul-verbal de constatare a pagubelor, fiind identificate părțile și piesele componente, care au fost avariate și necesită a fi înlocuite sau reparate.

Totodată, a fost constatat că automobilul era în stare de întreținere bună, fiind efectuată mențiunea respectivă la pct. 4 al procesului-verbal enunțat, care a fost semnat și de către reprezentantul CA „Asito” SA.

Reține că conform devizului calculului, costul reparației automobilului avariat de model „Lifan LF 7130”, cu numărul de înmatriculare COR 435, în baza facturilor eliberate de SRL „East-Auto-Lada” și SA „Autoprim-Service”, a fost estimat în mărime de 19 027,24 lei, iar conform dispoziției nr. CSK-10/1887 S din 16 decembrie 2010, evenimentul produs s-a recunoscut drept caz asigurat, dauna constituind 19 027,24 lei, la care au fost aplicate proporții în mărime de 9% în legătură cu faptul că asiguratul anterior a beneficiat de despăgubiri, fiind dispusă achitarea despăgubirii de asigurare în sumă de 17 314,78 lei.

Relevă că suma de 7 200 lei a fost virată la contul SA „Autoprim-Service” pentru asiguratul Mihail Pîrnău prin ordinul de plată nr. 5370 din 23 noiembrie 2010, iar suma de 11 827,24 lei a fost virată la contul SRL „East-Auto-Lada” SRL prin ordinul de plată nr. 5873 din 21 decembrie 2010, proporțiile calculate au fost achitate de asigurat în casieria SAR „Donaris Group” SA.

În acest sens, susține că la 13 ianuarie 2011 în adresa pârâtului a fost expediată reclamația nr. 05/32, prin care SAR „Donaris Group” SA i-a acordat termen de 15 zile de la data primirii reclamației pentru achitarea sumei datorate, însă aceasta nu a fost achitată.

Prin urmare, invocă reclamantul că în corespundere cu art. 1329 alin. (1) din Codul civil și ținând cont de faptul că persoana responsabilă de cauzarea prejudiciului în urma unui delict deține contract de asigurare obligatorie de răspundere civilă auto la CA „Asito” SA, al cărei reprezentant a consemnat procesul-verbal de constatare a pagubelor, pârâtul urmează să recupereze prejudiciul în limita răspunderii sale prevăzută de art. 40 alin. (7) din Legea nr. 414-XVI din 22 decembrie 2006 cu privire la asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse de autovehicule.

Astfel, reține că dauna totală constituie 19 027,24 lei, dintre care piesele - 7 200 lei ($7\ 200 - 28\% = 5\ 184$ lei) minus 9% proporții din suma totală, prin urmare, asiguratorul de răspundere civilă auto CA „Asito” SA a plătit păgubitul, iar în cazul dat celui ce a subrogat în drepturi pe păgubit a achitat suma de 15 480,22 lei, iar diferența în mărime de 1 834,56 lei urmează a fi încasată de la persoana vinovată de producerea accidentului rutier, adică de la Alexei Șrubcenco.

Prin hotărârea Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 25 februarie 2015 s-a admis cererea de chemare în judecată înaintată de CA „Donaris Vienna Insurance Group” SA împotriva lui Alexei Șrubcenco.

S-a încasat de la Alexei Șrubcenco în beneficiul CA „Donaris Vienna Insurance Group” SA suma de 1 834,56 lei cu titlu de prejudiciu material, suma de 270 lei pentru achitarea taxei de stat și suma de 1 000 lei cu titlu de cheltuieli de asistență juridică, iar în total suma de 3 104,56 lei.

Ne fiind de acord cu hotărârea primei instanțe, la 03 iunie 2015, Alexei Șrubcenco a declarat apel.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 14 februarie 2017 s-a respins apelul declarat de Alexei Șrubcenco și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 25 februarie 2015.

La 05 aprilie 2017 Alexei Șrubcenco a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 14

februarie 2017 și a hotărârii Judecătorei Rîșcani, mun. Chișinău din 25 februarie 2015, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care acțiunea să fie respinsă integral.

În motivarea recursului, recurentul a exprimat dezacordul cu decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, invocând că instanțele de judecată au încălcat esențial și aplicat eronat normele de drept material și procesual, au interpretat greșit circumstanțele cauzei și au apreciat arbitrar, eronat și subiectiv probele, ceea ce a dus la soluționarea greșită a pricinii și încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale.

Menționează că, CA „Donaris Vienna Insurance Group” SA nu poate pretinde suma de 1 834,56 lei cu titlu de pagubă materială sub formă de uzură, deoarece nu are calitate de persoană păgubită, conform art. 16 alin. (2) din Legea nr. 414-XVI din 22 decembrie 2006.

Mai mult, CA „Donaris Vienna Insurance Group” SA pretinde suma de 1 834,56 lei cu titlu de pagubă materială sub formă de uzură, însă în devizul de reparație a automobilului nu este indicată calcularea uzurii, fapt care se aduce la cunoștința părților și se indică în actele de evaluare, iar în procesul-verbal semnat și de reprezentantul CA „Asito” SA este indicată suma de 3 500 lei, ca daună preventivă, iar în divizul din 16 decembrie 2010, total despăgubirea de asigurare este indicat în sumă de 10 762, 78 lei

Astfel, consideră că normele de drept material au fost aplicate eronat atât de instanța de fond cât și de instanța de apel, care nu au luat în calcul că prejudiciul material cauzat în sumă de 15 480,22 lei care a fost încasat în ordine de regres în beneficiul reclamantului CA „Donaris Vienna Insurance Group” SA de la asiguratorul CA „Asito” SA și nu poate fi încasat repetat.

La fel, consideră recurentul Alexei Șrubcenco că, pentru a-și întemeia decizia instanța de apel s-a referit în mod eronat la prevederile art. 24 din Legea nr. 414-XVI din 22 decembrie 2006, care guvernează o altă situație de despăgubire, și anume, determinarea valorii despăgubirii când autovehiculul nu se mai repară, respectiv diferită decât cea din speță.

Totodată, invocă că la caz nu sunt aplicabile prevederile art. 1329 alin. (1) Codul civil.

Astfel conchide, că nici instanța de fond și nici instanța de apel nu au identificat normele legale care ar institui răspunderea delictuală de achitarea diferenței de uzură, imputate persoanei vinovate de comiterea accidentului.

Mai mult, instanța de fond în hotărârea sa în mod arbitrar a indicat că reprezentantul reclamantului în susținerile sale verbale s-a bazat pe prevederile Legii nr. 414-XVI din 22 decembrie 2006, fapt ce nu corespunde procesului-verbal al ședinței de judecată din 20 februarie 2015.

Susține Alexei Șrubcenco că în cererea de chemare în judecată reclamantul indică doar niște pretenții presupuse de a fi încasată suma de 1834,56 lei, fără a specifica în ce constă această obligație și în temeiul cărei norme legale aceasta se substituie de către el ca pârât.

Astfel instanțele de fond și de apel, nu au examinat cazul în raport cu circumstanțele și probele materiale administrate în speță și contrar prevederilor legale citate, intimatul nu a prezentat probe pertinente, concludente și utile, în vederea susținerii pretențiilor sale, toate afirmațiile lor purtând un caracter contradictoriu și declarativ, care arbitrar au fost puse la baza emiterii atât a hotărârii instanței de fond, cât și la baza deciziei instanței de apel, care a menținut fără modificări hotărârea primei instanțe, necâtând la constatarea și invocare altor argumente.

Prin urmare, afirmă că hotărârea instanței de fond și decizia instanței de apel sunt neîntemeiate și pasibile de a fi casate, cu respingerea acțiunii.

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Astfel, având în vedere că recursul împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 14 februarie 2017 a fost depus de Alexei Șrubcenco la 05 aprilie 2017, în conformitate cu prevederile art. 434 Codul de procedură civilă, se consideră declarat în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [*cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230*]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (*Luordo împotriva Italiei, pct. 85*). Condițiile de admisibilitate ale unui

recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (*Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45*).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (*a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39*).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (*Helmers împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A*).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de Alexei Șrubcenco nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de Alexei Șrubcenco se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,

Galina Stratulat

judecători

Maria Ghervas

Dumitru Mardari